

още докато бѣ живъ, остави за настойникъ на децата си и помощникъ на младия царь способния и енергиченъ боляринъ Георги Сурсувулъ.

Между това България приживѣваше тежки дни. Съседнитѣ народи: хървати, сърби, маджари и други, като узнаха за смъртъта на Симеона, посѣветваха се да нападнатъ на България. Не стигаше това, но дойде и народно бедствие, което смути много народа и управниците му: появи се скакалци, които унищожиха посѣвитѣ и заплашваха страната съ гладъ.

Първиятъ въпросъ, който трѣбваше да решатъ младиятъ царь (Петъръ бѣ тогава на 24 години) и вуйчо му Сурсувулъ, бѣ какво да се прави съ Византия: да продължава ли войната, или да се сключи траенъ миръ. Боляритѣ се раздѣлиха на две партии: едни одобряваха Симеоновата политика и настояваха да се продължи войната до превзимането на Цариградъ, другитѣ, като виждаха, че народътъ е изморенъ, се обявиха за миръ.

Сурсувулъ бѣ хитъръ боляринъ. Той виждаше, че България е изтощена отъ дългитѣ войни на Симеона, и ако продължи да се бие, народътъ ще прояви недоволства, а може да избухнатъ и възстания, затова макаръ да се показваше военолоубивъ, тайно тъкмѣше да сключи съ Византия миръ. Той обаче прикриваше истинскитѣ си намѣрения предъ императора, и за да внуши страхъ у гърцитѣ, говорѣше открито, че войната противъ тѣхъ ще продължи съ много по-голѣма сила, отколкото до сега. И наистина, още презъ лѣтото Сурсувулъ възобнови военнитѣ действия въ Тракия и съ това даде да се разбере, че новиятъ царь ще продължи